

ζον τοὺς ὀφθαλμούς του, διαπερῶσαι αὐτοὺς ὡς αἱ ἀστραπαὶ τὰ νέφη· οἱ ῥωθωνές του ἐκινουῦντο, τὸ σῶμά του ὄλον ἐσειετο ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Μὴ βάλῃς αὐτὸ τὸ ζεῦγος τὰ παπούτσια· μὴ πιῇς ὄλον τὸ ποτῆρι τὸ νερό· διατὶ ἀκούμῃσες τὸ πρόσωπό σου στὸ χέρι σου ; τί σκέπτεσαι ; διατὶ δὲν μιλεῖς ; ἰδοὺ τί ἀκούω ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ, ὥστε ἐάν δὲν εἶμαι πλέον τρελ-
λός, θά ξαναγίνω» καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν δυνατότερα καὶ
μὲ ζωηράν χειρονομίαν ἤτις μ' ἐτρόμαξεν, ἐπρόσθεσε « τὸ ἐννοεῖς αὐτὸ τὸ μαρτύριον ; ἢ κάμνεις πῶς δὲν τὸ νοιώθεις διὰ νὰ δικαιολογῇς καὶ σὺ τοὺς ἰδιικούς μου ; »

Διεμαρτυρήθην ἐντόνως διὰ τὴν ἄδικον ὑποψίαν του, ἀλλὰ δὲν ἐπρύφθαοα νὰ τὸν παρηγορήσω· ἠγέρθη, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ κἂν νὰ μὲ ἴδῃ, ἔφυγε λέγων : « Ἀφῆσέ με καὶ σὺ ! »

Δὲν τὸν ἐπανεῖδον ἔκτοτε.

Ἰούλιος 1902

ANNA N. ΣΕΡΟΥΤΟΥ

Η ΣΤΑΛΑΜΑΤΙΑ

Α'.

ΜΙΚΡΗ σταλαματιά,
ποῦ στάζεις ἀπ' τὸ βράχο,
καὶ μέσ' στὴ ρεματιά
κατρακυλᾷς μὲ τόχο,
ἤθελα μὲ ματιά
τρισμαγεμένη νὰ 'χω
νὰ σ' ἀκλουθῶ βαθιὰ
ποῦ πᾶς νὰ ἰδῶ μονάχο.

— Στὴν ἄβυσσο ἃ μὲ πᾶν
σκουντιές ποῦ δὲ νογᾶω
τῆς φύσης δυνατές,
ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸ Πᾶν,
πάλε σ' ἀφτὸ γυρνᾶω
δὲ χάνουμαι ποτές.

Πάναρρο

Β'.

Στὰ λόγια σου ριγῶ
σταλαματιά προφήτρα,
γιατὶ θαρρῶ κ' ἐγὼ
προτοῦ νὰ μπῶ στὴ μήτρα
ἀπ' τοῦ Παντός τὸ ἐγὼ
ἐστάλαξα, καὶ φύτρα
πνευματικά νὰ βγῶ
ἦρθα στῆς γῆς τὴ χύτρα.

Στὸ ἄγνωστο ἃ μὲ γκαλνοῦν
φωνές ποῦ δὲ γρικᾶω
τῆς Μοίρας σκοτεινές,
ἐβγῆκ' ἀπὸ 'να Νοῦν
καὶ μέσ' σ' ἀφτὸν γυρνᾶω
μ' ἐλπίδες πάντα νιές.

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ